

BULETIN INFORMATIV

Nr.
30

6
Noiembrie
2020

EDITORIAL

Timpul, mare meșter

Justin Ștefan, Secretar General LPF

Nu toate se rezolvă în timp, dar de cele mai multe ori timpul se dovedește un aliat al rezolvării problemelor complicate. În general, timpul poate să ofere soluții, cu condiția ca logica faptelor să reziste. De altfel, ideea aceasta e foarte veche, consemnată de mult în istoria culturii ori în cea a civilizației universale.

Fotbalul românesc are și el o relație specială pe această coordonată a trecerii timpului. În cazul lui, mai mult sub aspect istoric, au fost anumite perioade care au oferit fotbalului răgaz, rezolvări, speranțe, dar și segmente de timp care l-au ținut prizonier al unor mentalități cel puțin bizare. Să nu uităm că la începutul anilor 60 ai secolului trecut, de pildă, conducerea României acelor vremuri a hotărât să nu mai permită înscrierea reprezentativei țării noastre pentru preliminariile Campionatului Mondial ca pedeapsă pentru că tricolorii rataseră calificarea la ediția precedentă! Se întâmpla în 1962, când România a pierdut Mondialul din Chile. În 1950, imediat după război, pentru Cupa Mondială din Brazilia, era de înțeles, țara era la pământ, și nu eram singura națiune într-o situație cumplită din punct de vedere economic. Pentru Mondialul din 1954 din Elveția, ne-am înscris, dar ne-a eliminat Cehoslovacia, chiar pe "23 August", când cu celebra gafă a nefericitului portar Birtășu. Iar pentru Campionatul Mondial din Suedia, din 1958, ne-a lăsat acasă o mare echipă, cea a Iugoslaviei lui Beara și Milutinović, antrenată de nu mai puțin celebrul Tirnanici, ajuns ca personaj până și în romanul "Unsprezece" al lui Eugen Barbu.

Dar, pentru Chile, partidul condus

de Dej a pedepsit echipa națională. Și am fi jucat atunci, pentru calificare, cu Italia lui Giani Rivera! Probabil am fi fost eliminați, dar câtă experiență, câtă emoție ar fi adus acele meciuri cu Italia pentru Voinescu, Jenei, Ozon, Greavu sau Tătaru!

În fine, timpul a închis acele răni, dar au apărut altele. Și altele... Uneori istoria acționează prin fel de fel de factori, alteori

destinul, pur și simplu, nu mai acceptă o ordine ce părea definitivă.

Cum să atragi de partea ta timpul? Cum să-l faci să lucreze pentru proiectele fotbalului din aceste zile, atât de dificile pentru societate, cât și pentru fotbal? Criza declanșată de infecțiile cu noul tip de coronavirus a schimbat esențial datele fotbalului de azi, inclusiv pe cele ale spectatorilor.

Fanii unui fenomen global, construit pe emoție și competitivitate, sunt privați de participarea directă tocmai la sărbătoarea lor, care astfel nu mai e (aceeași) sărbătoare! Din păcate.

"Le temps est un grand maître", spune Corneille într-una din tragediile sale, aducând un elogiu experienței pe care doar timpul ți-o poate oferi. Timpul e un mare meșter, într-adevăr! Noi am spune că "din greșeli înveți", păstrând aceeași idee. Dar mai există oare timp pentru a repara ceea ce cândva sau chiar astăzi s-a rupt?

Cum ar fi prezența oamenilor în fenomen?

Probabil că da. Dar stadioanele și lumea lor nu vor mai fi aceleași! Sau poate că vor fi, timpul e mare meșter...

INTERVIU

Interviu cu dl Jorge Costa
(antrenor Gaz Metan Mediaș)

realizat de Alexandru Pîntea și Octavian Țopa

Despre **Jorge Paulo Costa Almeida**, poreclit **Bicho**, se poate scrie un manual de fotbal! Fundașul de fier, născut pe 14 octombrie 1971, la Porto, a câștigat opt titluri cu **FC Porto**, de cinci ori Cupa Portugaliei, opt Supercupe, UEFA Champions League (2004), UEFA Europa League (2003) și Cupa Intercontinentală (2004)! A fost campion mondial U-20 cu Portugalia în 1991 și a jucat 50 de meciuri pentru naționala mare.

Jorge Costa a început să lucreze în România la **CFR Cluj**, în sezonul 2011-2012, când a contribuit la câștigarea celui de al treilea titlu din istoria clubului de pe malul Someșului. În acest sezon a preluat pe **Gaz Metan Mediaș**, cu care a reușit o victorie greu de anticipat chiar pe terenul fostei sale echipe!

1 Ce amintiri din cariera de fotbalist aveți legate de naționala României sau de jucători români?

La Euro 2000 am învins România cu naționala Portugaliei. Asta e cea mai frumoasă amintire. Pe de altă parte, am jucat alături de români, am fost coleg cu Ioan Timofte la FC Porto, cu Basarab Panduru, iar cu Marius Nicolae am jucat la Standard Liege. Acestea sunt amintirile pe care le am despre jucători români pe care i-am avut colegi.

2 Cum era campionatul din România acum zece ani și cum este acum?

Ce văd acum este faptul că nu mai sunt diferențe atât de mari între cluburile de top și celelalte. Sunt și echipe mai mici care luptă pentru diferite obiective, e un campionat mai echilibrat decât era atunci.

3 Vă place în România? Vă plac oamenii de aici?

Da, cu siguranță. Cred că semănăm ca și popoare, suntem latini și unii și ceilalți. Obiceiurile de aici, mâncarea, ospitalitatea, faptul că toată lumea e foarte deschisă, mă fac să nu realizez că nu sunt în țara mea natală. Singurul lucru care este cumva mai dificil, e vremea. Aici e prea rece, acum în Portugalia sunt 22-23 de grade, dar e în regulă, mai iau o haină pe mine și e bine.

4 Mediaș vs Cluj?

Mediașul e un oraș mult mai liniștit, mai mic. Am fost la Cluj recent, după aproape zece ani și a crescut mult, e un oraș foarte mare. Sunt orașe diferite, dar eu mă simt bine aici, am o casă frumoasă, toate condițiile, sunt aici pentru a munci, așa că este în regulă.

5 Vă place mâncarea românească? Aveți una preferată?

Mâncarea nu e foarte diferită de cea din

Portugalia. Îmi plac sarmalele foarte mult, ciorbele sunt foarte bune, am mâncat și gulaș, însă cred că acesta e specific Ungariei, dar am mâncat aici și e foarte bun.

6 Cum ați reușit să capacitați echipa astfel încât să câștige pe terenul CFR-ului, acolo unde se câștigă foarte greu? Părea destul de puțin probabil să reușiți asta...

Pentru mine nu a fost improbabilă o victorie la Cluj, iar dacă o să îi întrebați pe jucători vă pot confirma că le-am spus că putem merge acolo, putem să îi învingem și să ne întoarcem acasă cu cele trei puncte. Am spus asta și în conferința de presă premergătoare jocului. Știam că va fi un meci dificil pentru noi. Atunci când muncești așa cum am făcut-o noi și ai jucători de calitate precum ai noștri, chiar dacă știi

că va fi greu la început și că mai avem mult de muncă și de îmbunătățit, poți reuși. Cred în calitatea jucătorilor mei, cred că pot forma o echipă, iar atunci obiectivul meu este să merg la Cluj, la Craiova, la Dinamo, la Steaua și să lupt pentru cele trei puncte. Nu contează că jucăm acasă sau în deplasare, asta îmi doresc. Va fi greu de realizat, dar putem să o facem.

INTERVIU

Interviu cu Raul Rusescu
(Academica Clinceni)realizat de **Bogdan Ormuz și Octavian Țopa**

A fost golgheterul României în sezonul 2012-2013. Revine în **CASA Liga 1** la 32 de ani și își arată din nou clasa, de această dată la **Academica Clinceni**. Fotbalist de UEFA Champions și UEFA Europa League, **Raul Andrei Rusescu** este unul dintre atacanții de clasă ai campionatului intern. A jucat de zece ori pentru echipa națională, dar rămâne același om modest. Vorbește doar prin ce face în teren, nu și prin ce ar putea demonstra în afara lui. Noi știm că 24 de echipe românești au luat gol de la el în decursul anilor și ne bucurăm că un fotbalist atât de valoros strălucește din nou în **CASA Liga 1**!

1 Cum ai regăsit campionatul României?

(Oftează) L-am găsit exact așa cum l-am lăsat, dar mai stresat din cauza pandemiei.

2 Este al treilea meci de la revenirea în CASA Liga 1 și ai reușit deja o pasă de gol, un gol și ai fost desemnat omul meciului în partida Academica - Seps. Cât de înalte sunt obiectivele pe care ți le-ai impus?

Obiectivul meu rămâne mereu același. În fiecare săptămână vreau să-mi ajut echipa să câștige.

3 Cum ați reușit la Academica Clinceni să îmbinați experiența ta, a lui Tănase, Gardoș cu entuziasmul jucătorilor cu care ești acum coleg?

Respect și încredere! Acestea sunt cuvintele care definesc ceea ce se întâmplă acum la Academica Clinceni.

4 Ilie Poenaru este cel mai longeviv antrenor la o echipa de Liga 1. Ce înseamnă asta pentru tine, pentru echipă? Cum te înțelegi cu el?

Longevitatea unui antrenor este un lucru destul de rar în fotbalul românesc. Asta arată că, până în momentul acesta, Ilie Poenaru a îndeplinit obiectele impuse și că este capabil să ducă

echipa la nivelul următor.

5 Este a doua rundă consecutivă în care Academica Clinceni are doi jucători în echipa etapei. Unde vreți să vă opriți?

Nu ne-am propus un obiectiv anume, ne dorim să câștigăm fiecare meci. Avem dorința și calitatea să o facem, iar la final să fim cât mai sus în clasament.

SPONSOR

CRONICĂ

Calu'

realizată de **Marius Mitran**

Din 17 iulie 2006 și până pe 31 mai 2008, adică în toată perioada în care am trăit la Arad, inclusiv rivalitatea enormă, totală și uneori sufocantă cu Timișoara, un nume, unul singur s-a opus orgoliului și grandorii, ba chiar și forței bănăștenilor: Petschowski.

Sigur, rivalitatea depășea un veac de unicitate, eu am prins doar o felie îngustă, o fantă de lumină, dacă vreți, prin care m-am strecurat ca să înțeleg ce-i cu Aradul, de ce e alergic la violetul Timișoarei și mai ales de ce Banatul e „fruncea”, când UTA are 6 titluri și 2 Cupe, iar Poli – nimic!

Sigur, pentru că povestea era mai veche, depășea secolul, cum spuneam, și venea din anii interbelici, când UTA nu exista, iar Poli era o echipă de amatori, universitară și fragilă. Iar în epocă, de asemenea un nume strivea totul, de data asta de partea Timișoarei: Ripensia. Iar Ripensia vorbea, în tunelul timpului, șoptind la răndu-i un alt nume, un soi de parolă cu care se prezenta, punctuală la întâlnirea cu istoria: Dobay.

...Aradul nu-l uitase și tocmai de aceea, la orice discuție, inclusiv cele de până dimineața de la barul lui Collin, „Old Lady's Pub”, era nevoie de invocarea lui „Ceala” pentru a face față „Calului”.

Știam de mult povestea. Am mai spus ce cărți mi-a cumpărat în copilărie tata, începând cu „Perla Neagră” a lui Alain Fontan. O dată i-am cumpărat și eu, o dată sau de mai multe ori, nu mai știu, dar am rămas doar cu una între timp. E vorba de biografia lui Dobay, „Șut... goool!”, un volum pe care îl știu pe de rost și cred că foarte puțin îmi trebuie să-l

deschid ca să mi-l amintesc frază cu frază. Mi-e însă foarte greu să trec de pagina de gardă, acolo unde i-am scris, cum fusesem învățat de mama, atunci când i-am dăruit cartea, „Mitran Marius Emil dăruiește această carte tatălui său cu ocazia împlinirii a 46 de ani de viață.” E scris oblic, sus în stânga și, reconstituind, e

scrisul unui băiat de 12 ani, foarte timid. Cartea o cumpărasem de la librăria Lumina de pe Dorobanți, e și azi, lângă biserică și vizavi de liceul Caragiale.

Am crescut cu acea carte și cu povestea magnifică a Ripensiei lui Dobay. Îl chema de fapt Istvan, era ungur, ca și Petschowski. Țin minte cum povestea că rămăsese orfan de tată, în 1916 (avea 7 ani!) și cum, cu bunica, cu mama și cu fratele mai mare, Ernest, se mutaseră din Caransebeș în „Fabruck”, cartierul de fabrici al Timișoarei.

În 1994, pe 7 aprilie, eram de tură în redacția „Orei”, acolo am aflat de moartea „Calului”. Am făcut o știre, pe coloană, iar seara, acasă, i-am spus lui taică-meu. „Păi ai cartea lui, mi-a zis, nu ți-am luat-o eu când erai mic?! Toată ziua erai cu ea...” „Nu, tată, eu ți-am cumpărat-o ție, dar așa e, era cartea mea preferată.” Apoi am schimbat subiectul.

Dobay. I se spusese Calu' pentru că lăsa impresia că alerga în galop, iute și puternic. La primul titlu al Ripensiei, în 1933, marcase 16 goluri în 14 meciuri! Fusesse selecționat și pentru campionatul mondial din Uruguay, în '30, dar Octav Luchide, șeful fotbalului românesc, considerase că-i prea tânăr și nu-l urcase pe Conte Verde. Trăsese însă mai tare pentru Ripensia lui, zece ani încheiați.

130 de goluri în 160 de meciuri, iar la națională marcase 20 în 41 de jocuri.

În 1933 se născuse taică-meu și mereu am știut că atunci Ripensia era campioana. (Eu, în '67, eram sub zodia Rapidului. Dar asta n-a prea contat...) Învățasem pe de rost tot ce povestea Dobay. Despre plonjoanele portarilor Zombory și Pavlovici, de „fachirul Kotormany”, de extrema cât un fulg, Bindea, de Bürger, de Deheleanu, de Nicolae Kovacs, de „vârful” Ciolac, de Schwartz și Beke. Dar mai ales de povestea cu maimuța. Se pomenea, cică, în epocă, de șutul lui Dobay, care trăznea de acolo, de pe extrema stângă. Și care ar fi omorât o maimuță, pusă între buturi să apere, miză a unui pariu excentric. În realitate, episodul n-a existat, dar Dobay a dus cu el toată viața legenda. Ceea ce s-a petrecut însă a fost un gol marcat contra Juventusului la București, când mingea, izbită crunt, a rupt plasa porții. Întâmplarea e povestită, ca să închidem cercul, de un mare arădean, Coloman

Braun – Bogdan, zis și Cibi-baci, pe teren atunci, ca jucător al Juventusului.

În '34, la Mondialul din Italia, a deschis scorul la Trieste, în celebra partidă cu Cehoslovacia, viitoarea finalistă. Un colos, pe nume Planicka, era în poarta cehilor. După 10 minute însă Dobay îl doborâse. Se zice că Planicka era cel mai bun portar din lume. Până la urmă cehii ne-au întors, Puc în minutul 50 și Nejdely, în 67. La Mondialul următor, în '38, Dobay avea să marcheze în ambele meciuri cu Cuba, 3-3 și 1-2, la rejucare.

Așa a fost Dobay și așa legenda lui. Patru titluri ('33, '35, '36, '38), două Cupe ('34 și '36), de 4 ori golgheter al țării, de 3 ori consecutiv. În dubla cu AC Milan (3-0 la Timișoara, gol Dobay și 1-3 la Milano), „Gazzetta dello Sport” îl vede drept cel mai bun fotbalist de pe teren. Iar Italia era dublă campioană mondială!

În fine, în 11 iunie 1939, cu 3 luni înaintea începerii celui de-al doilea război mondial, pe ANEF, cu 40.000 de

oameni în tribune, campioana lumii, Italia învinge cu 1-0 România. Iată formațiile, mai emoționante decât orice poveste. Italia: Olivieri – Foni, Rava – Campatelli, Andreolo, Locatelli – Biavatti, Perazzolo, Piola, Giuseppe Meazza, Colaussi. Antrenor: Vittorio Pozzo. România: Pavlovici – Slivatz, Lengheriu – Vintilă Cossini, Juhasz, Lupaș – Orza, Reuter, Baratky, Bodola, Dobay. Antrenor Virgil Economu. A marcat Colaussi ('32), dar Bodola a avut o bară. Vintilă a fost cel mai bun de pe teren. Nea Vanea Chirilă mi-a spus odată că acel atac a fost cel mai bun din toată istoria fotbalului nostru. La 29 de ani însă, pentru Dobay avea să fie ultimul joc sub tricolor, se adunau norii negri,

vorba lui...

Campion cu CCA, în '56, ca antrenor, Dobay a dus cu el toată grandoarea Timișoarei, închisă într-o epocă și într-o carte. Cartea o mai am. Ca și informația că Dobay avea o gropiță în bărbie. Se zice că toți avem, mai mult sau mai puțin vizibilă, o astfel de gropiță. Și că un înger, în clipa chiar a venirii pe lume a unui copil, apare și îi pune un deget pe gură. Cică așa i-ar interzice să dezvăluie secretele pe care le cunoaște deja în acel moment. Gropița e urma lăsată de degetul îngerului. Dobay n-a făcut însă altceva decât să povestească ce s-a întâmplat după ce îngerul și-a luat mâna.

THE MOST VERSATILE AND PRECISE DATA

InStat'

- ▶ Statistical & analytical solutions for players, coaches, managers, scouts, professional leagues, clubs, federations
- ▶ InStat Scout video platform
- ▶ Reports
- ▶ Fitness services
- ▶ Broadcasting services/tournaments

**FOOTBALL
BASKETBALL
FUTSAL
INSTAT TV**

x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x
x x x x x x x

instatsport.com

Contact us for a demo
and trial period:
sales@instatsport.com
sales@instat.tv

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFi↑.ro

LOOKMEDICA